

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 19878/2022
20.04.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Фонд за развој Републике Србије Ниш, Филијала Београд, чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Марко Пантић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1409/2022 од 31.08.2022. године, у седници одржаној 20.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1409/2022 од 31.08.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1409/2022 од 31.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 592/20 од 15.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу Основног суда у Нишу Ив 84/2019 од 31.01.2019. године. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име доспелог дуга по основу неизмиреног Уговора о дугорочном кредиту број ../07 од 28.11.2007. године исплати износе појединачно наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 220.294,42 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1409/2022 од 31.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у

конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. О тужбеном захтеву одлучено је уз примену материјалног права у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке на указује нужно и на другачији правни став будући да правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1 у вези члана 460. став 4. ЗПП на коју се садржином ревизије указује не представља дозвољени ревизијски разлог, па је стога и позивање туженог на одлуку Врховног касационог суда Рев 1217/2020 без утицаја на другачије одлучивање. Због тога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу изнетог одлучено је као у ставу првом изреке применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Поступак је започет предлогом за извршење на основу веродостојне исправе дана 29.01.2019. године, а по приговору извршног дужника настављен као поводом приговора против платног налога. Вредност предмета спора је 2.198.622,62 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**